

[Boligministeren.]

strækkelig nidkærhed, er jeg parat til at skærpe henstillingerne til kommunerne på dette punkt.

Både hr. Arne Larsen, hr. Helge Nielsen og flere andre ordførere var inde på spørgsmålet om bytteret i relation til det ændringsforslag, der er fremsat af de pågældende partier. Jeg vil ikke afvise, at der kan opnås visse fordele ved en bytteret, men den medfører også en række ulemper, bl. a. den, som er påpeget gang på gang: at man griber ind i ejernes rettigheder på en måde, som de i det mindste føler overordentlig stærkt. At den også vil medføre en vis forringelse af lejernes almindelige oprykningmuligheder er jo klart, hvortil kommer, at man ikke kan være helt sikker på, hvordan man skal gardere sig imod, at en sådan ordning bliver misbrugt. Det var under udvalgsforhandlingerne mit håb, at ejernes og lejernes organisationer var nået til et resultat på dette punkt. Det lykkedes ikke, men skulle ejernes og lejernes organisationer nå til et resultat, er jeg da parat til at vende tilbage til spørgsmålet og på ny tage det op over for boligudvalget.

Med hensyn til spørgsmålet om den sociale kvota vil jeg gerne sige, at en udvidelse fra 12.000 til 18.000 jo ikke alene belaster landet økonomisk derved, at der skal betales rentesikring for differencen — og dér må man jo ikke glemme, at det er en udgift, som fortsætter og derfor doubles op det første år og tredobles det næste år — men der skal jo også fremskaffes det fornødne finansieringsgrundlag.

Jeg havde det indtryk, dengang socialdemokraterne første gang nævnte tanken om de 18.000, at det var med baggrund i, at man i januar kvartal 1968 konstaterede en væsentlig nedgang i antallet af påbegyndte boliger. Siden da har billedet ændret sig, og de tal, vi har for januar kvartal i år, viser en meget betydelig stigning; i forhold til januar kvartal i fjor er stigningen i antallet af påbegyndte boliger på over 40 pct. Nu kan man sige, at denne sammenligning måske ikke er helt rimelig, fordi januar kvartal 1968 var et så dårligt kvartal, men antallet af påbegyndelser er som sagt meget betydeligt og formentlig det største antal påbegyndelser, vi nogen sinde har haft i januar kvartal. Der er altså en ganske be-

tydelig aktivitet inden for boligbyggeriet, en aktivitet, som ikke var til stede i helt det samme omfang på det tidspunkt, socialdemokraterne stillede deres oprindelige forslag.

Det er mit indtryk, at når regeringspartierne nåede frem til tanken om de 15.000, var en af årsagerne den, at man derved kunne få balance i selve rentesikringsudgiften, for så vidt som en rentesikring på 7 pct. for 15.000 lejligheder koster staten i direkte udgift det samme som en rentesikring på 6½ pct. for 12.000 lejligheder. Det lykkedes som bekendt ikke at nå til enighed. Jeg skal ikke kommentere selve spørgsmålet om, hvorvidt dette kan tages som et udtryk for en sprængning af boligforliget eller ej.

Hr. Helge Nielsen nævnte i sin tale, at socialdemokratiet havde givet ministeren tilladelse til at stille sine ændringsforslag. Dertil vil jeg bemærke, at den samme tilladelse har socialdemokratiet ikke fået af regeringspartierne til at stille deres ændringsforslag. Jeg synes, det afgørende er, hvad man foreslår i folketinget. Det, man foreslår i folketinget, ønsker man jo nemlig at folketinget skal vedtage, det er hensigten med det. Ét er, hvad man under forhandlinger og drøftelser i den offentlige debat ventilerer som sin målsætning, men det er noget meget afgørende, når man fremsætter sine forslag direkte i folketinget. Der kan ikke være nogen tvivl om, at dette forslag var i hvert fald ikke præcis i overensstemmelse med, hvad der blev udtrykt i selve boligforliget. Men lad mig sige om den sag, at jeg mener heller ikke, at erstatningsboligproblemet er løst med kvotaen på de 13.000. Jeg peger stadig væk på, at der jo også i dette år har fundet en betydelig forøgelse sted i plejehjemsbyggeriet, der må tages i betragtning i denne forbindelse, men jeg forudsætter, at vi må vende tilbage til spørgsmålet og også vende tilbage til spørgsmålet om størrelsen af den sociale og almenyttige kvota.

Til hr. Knud Østergaard har jeg kun en enkelt bemærkning i forbindelse med, hvad han sagde om spørgsmålet om tofamilieshusene. Jeg er ganske enig med hr. Knud Østergaard i, at det er meget ringe vilkår, mange ejere af disse tofamilieshuse har fået tildelt i kraft af de gældende restriktioner på boligområdet, og jeg synes, det er glædeligt,